

и мъдруватъ като млади, които съкатъ, че сичко което хвърка, са яде! — Младостта е рѣшителна, но и лекоумна.

ЯВЛЕНИЕ V.

Сжичътъ, освѣнь момчето на Велизарія.

Поліусъ (на Велизарія). Защо са смѣнешъ тѣй, старче, или ти са вижда смѣшно туй що са разговарямы тука?

Велизарій. Смѣшно! — не е, но май лекоумно, тѣй както е свойственно на вашата възраст. Съкате ли, че има за какво да са сърдите, като ви казвамъ правото? И азъ познавамъ за неправда да вы презира нѣкой, да не вы има за нищо, но то е най-малко зло за по-опытнытъ отъ васъ. — Вый трѣба да са грыжите по-много за туй, че царството нѣма вече сила нито блѣсъкъ, защото начелникътъ, владѣтельтъ му досущъ отслабнѣ, като остарѣ, пакъ има много попеченія, и са управлява отъ лица, които не му сж вѣрны. А когато обществото страда, щѣне да е неправедно, ако человекъ са грыже само за себе си.

Теоданъ. Може въ твоето време хората да не сж са грыжили само за тѣхъ си, но сега вече не е тѣй: сега съкый гледа за себе си, за собствената си полза, и ако неправи тѣй, гладенъ умира.

Велизарій. То е ёще по-лошаво, пріатели; пакъ ако сте и вый на този умъ, както огаждамъ отъ разговора ви, не е чудно, че и азъ и съкый опытенъ, който вы слушѣ, бы са засмѣлъ, прѣди да са истѣкувате помежду си.

Поліусъ. Туй ли благодареніе въздавашъ за